

Arrest

nr. 131 905 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H.ALBAYRAK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 juli 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 januari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 24 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2013 werd ingediend door:

Naam: E.(...) M.(...)

Voornaam: R.(...)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- getuigschrift van woonst dd. 06.06.2013 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 19.02.2013 is ingeschreven op het adres van de referentiepersoon; samenstelling van het gezin dd. 06.06.2013; inburgeringscontract (cursus maatschappelijke oriëntatie 17.09.2013-28.11.2013); afrekeningen Luminus voor de maanden mei en augustus 2013; deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkenen elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen of dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging één jaar ononderbroken hebben samengeleefd als partners.

- uittreksel strafregister Marokko dd. 02.02.2012; geboorteakte; attest Nederlandse les dd. 24.09.2013: deze documenten hebben geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van "de plicht tot gedegen feitenvinding".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald "de plicht tot gedegen feitenvinding".

Uit de lectuur van het middel waarin verzoeker de plicht tot gedegen feitenvinding inroept, kan worden afgeleid dat verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsbeginsel voor ogen heeft. Bij het onderzoek naar de naleving van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het komt de Raad enkel toe na te gaan of de beslissingnemende overheid na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot de beslissing is gekomen (R.v.St., nr. 128.424 van 23 februari 2004).

Verzoeker voert in een tweede middel de schending van "het zorgvuldigheidsbeginsel" aan:

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

(RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 & RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954);

Verzoeker voert in een derde middel de schending van "het materiële motiveringsplicht" aan:

Dit gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

"...Een buurtonderzoek en een verificatie van het verslag van samenwonen door de wijkagent is niet alleen gebruikelijk, maar is tevens voor de Overheid een plicht in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting voor de Overheid om zich voldoende te informeren alvorens over te gaan tot een afweging van alle elementen van het dossier. Pas wanneer een correcte feitenvinding is gebeurd, kan een beslissing worden genomen.

(RvV 27 juni 2011 nr. 63.866).

Toepassing in casu:

Om de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie na te gaan, dient er eveneens rekening te worden gehouden met stuk 6, dat gericht was aan de stad Hasselt. Dit stuk was reeds gekend op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Het is alleszins vóór 30.01.2013 dat partijen reeds samenwoonden op hetzelfde adres, doch dit was feitelijk en nog niet officieel.

Het is begrijpelijk en logisch dat een normaal en redelijk persoon voor de aangifte voor controle samenwonen eerst feitelijk gaat samenwonen met zijn of haar partner, vooraleer men zal overgaan tot de effectieve afsluiting van de wettelijke samenwoning.

Met andere woorden kan de samenwoning in feite worden vastgelegd vóór het afsluiten van de verklaring tot wettelijke samenwoning.

De periode tussen de bestreden beslissing dd. 20.01.2014 & de datum van de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 13.02.2013 telt slechts 25 dagen tekort van de 365 dagen.

In feite is er 25 dagen tekort geweest om de 1-jarige onafgebroken samenwoning OFFICIEEL in hoofde van partijen te bewijzen.

In deze omstandigheden had verweerder gemakkelijk een buurtonderzoek kunnen doen en het samenwoningverslag van de stad Hasselt kunnen raadplegen, hetgeen niet werd gedaan, waardoor de zorgvuldigheid van de beslissing is aangetast.

Verzoeker brengt zelf het politieverslag bij naar aanleiding van de verklaring tot wettelijke samenwoning (STUK 7).

Uit dit politieverslag blijkt dat de woonstcontrole werd geschied door Inspecteur Sabrina BERNÉ op 05.02.2013, doch de aanvraag hiertoe dateert van 31.01.2013. Dit is precies dezelfde datum als stuk 6.

Verzoeker woonde al enige tijd vóór 31.01.2013 onafgebroken samen met zijn vriendin, doch dit werd niet officieel vastgelegd.

Verweerder bewijst de periode van 31.01.2013 tot en met 13.02.2013 dat er ook sprake is van onafgebroken samenwoning.

Dan blijft er nog enkel de periode van de bestreden beslissing 20.01.2013 tot en met 31.01.2013, waarbij verweerder heel gemakkelijk een buurtonderzoek kon laten plaatsvinden.

Verweerder heeft dit nagelaten.

Indien verweerder een buurtonderzoek had gedaan EN eveneens rekening had gehouden met het samenwoningverslag, zou verweerder onomstotelijk besloten hebben dat partijen 1 jaar onafgebroken samenwonen, vermits partijen op 20.01.2014 reeds 1 jaar onafgebroken samenwoonden.

Dit is in dit geval niet gebeurd, nu het verslag van samenwoning een essentieel bewijsstuk is.

Dit stuk werd manifest niet in aanmerking genomen, terwijl dit stuk in het administratief dossier reeds gekend was op het moment dat de negatieve beslissing werd genomen dd. 20.01.2014 door verweerster.

Op basis van de feitelijke bevindingen van voormelde onderzoeksdaten, kon verweerster aldus de beslissing steunen op een zorgvuldige voorbereiding, zowel in feite als in rechte.

Verweerster is tot een verkeerde beslissing gekomen en zulks niet na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens, waardoor verweerster in strijd heeft gehandeld, met name de gedegen feitenvinding.

De aangehaalde motieven, zowel in rechte als in feite, werden door verweerster niet aanvaard, zodat de bestreden beslissing aangetast is door het materieel inhoudelijk motiveringsplicht.

Verzoeker is aldus van oordeel dat de bestreden beslissing van verweerster behept is met schendingen van behoorlijk bestuur, m.n. de plicht tot gedegen feitenvinding, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel inhoudelijk motiveringsbeginsel en vordert derhalve dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting de bestreden beslissing dd. 20.01.2014 vernietigt."

De raadvrouw van verzoeker voegt aan haar verzoekschrift de verklaring van wettelijke samenwoning van 13 februari 2013, een kopie van haar schrijven van 17 oktober 2013, kopieën van de akten van de burgerlijke stand, een kopie van een e-mailbericht van 29 januari 2014, een kopie van een schrijven van 31 januari 2013 aan de stad Hasselt en het politieverslag van 5 februari 2013 toe.

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, worden de drie door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. De "plicht tot gedegen feitenvinding" hangt nauw samen met het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat de zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 25 juli 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner met wie hij op 13 februari 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd. Aan verzoeker werd gevraagd om binnen de drie maanden, en ten laatste op 25 oktober 2013 volgende documenten neer te leggen: "bewijzen relatie (2 jaar), voldoende bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract/eigendomsakte, ziektekostenverzekering". Verzoeker legde een inburgeringscontract neer, een overzicht van bankverrichtingen van zijn partner, een arbeidsovereenkomst met loonfiches, een verklaring van lidmaatschap van de CM en een attest van sociaal verzekerde, een geregistreerde huurovereenkomst, een getuigschrift van woonst met historiek van adressen en een samenstelling van het gezin, een kopie van de identiteitskaart van zijn partner, een kopie van het attest van immatriculatie, een kopie van de verklaring van wettelijke samenwoning en een schrijven van zijn raadvrouw van 31 januari 2013.

2.6. In de bestreden beslissing, die genomen werd op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verwezen naar de voorwaarden van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin gestipuleerd staat op welke wijze een duurzame en stabiele partnerrelatie kan worden aangetoond:

"Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;"

2.7. In de uiteenzetting bij zijn middelen beweert verzoeker dat hij reeds voor 30 januari 2013 zou hebben samengewoond met zijn partner. Met zijn betoog en zijn verwijzing naar de stukken die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlagen 2-7), waaronder de brief van zijn raadsvrouw aan de stad Hasselt van 31 januari 2013 en de woonstcontrole naar aanleiding van de verklaring van wettelijke samenwoning, slaagt verzoeker er echter niet in aannemelijk te maken reeds "één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond". Verzoekers aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie dateert immers van 25 juli 2013 en verzoeker bewijst geenszins dat hij reeds sedert medio 2012 zou hebben samengewoond met zijn partner. Verzoeker verwijst in zijn middel naar het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, maar deze datum is volstrekt irrelevant met het oog op het bewijs van het duurzaam karakter van de relatie. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op basis van de neergelegde stukken vaststellen dat verzoeker niet op afdoende wijze had aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, waardoor hij redelijkerwijs kon besluiten dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

2.8. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het loutere feit dat verzoeker thans, na de bestreden beslissing, meer dan één jaar officieel zou samenwonen, geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Het staat verzoeker eventueel vrij een nieuwe aanvraag in te dienen indien hij ervan overtuigd is dat hij op heden wel voldoet aan de door de wet gestelde voorwaarden.

2.9. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN